

ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปี 1-4
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

Factors Affecting of Speaking English of Students Year 1-4 of The
Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya
University Nakhonratchasima Campus

พระสิทธิศักดิ์ ธมมทนายาโท* ยุทธนา พูนเกิดมะเริง** ประพันธ์ นีกกระโทก***
จำนง ปุฒาลา****

Received: October 12, 2018

Revised: January 15, 2019

Accepted: April 4, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและปัจจัยต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะพัฒนาปัจจัยที่คาดว่าจะช่วยส่งเสริมให้นิสิตมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ

* คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

** คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

*** คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

**** คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่ร้อยละ 53.33 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ นิสิตร้อยละ 36.67 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และนิสิตร้อยละ 10.10 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ กลวิธีการเรียน (X13) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X12) และข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ระดับผลการเรียน (X5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ, ระดับการพูดเพื่อสื่อสาร

Abstract

The purpose of this research was to study the level of English speaking ability and Factors Affecting English Speaking of Year 1-4 Students in English, Faculty of Humanities Mahachulalongkornrajavidyalaya University, NakhonRatchasima Campus. In order to bring the research results to develop English teaching and learning In particular, develop the factors that are expected to help encourage students to be able to speak English better. The population of this research are the 1-4 year students in English , Faculty of Humanities , Mahachulalongkornrajavidyalaya University, NakhonRatchasima Campus . number 60 people .Research tools include thus Questionnaires , Interview forms ,Also analyze data , Frequency , Percentage , Average , Standard deviation And multiple regression analysis.

The research found that most of the students 76.4% have the ability to speak English at a moderate level . Students 15.5% have the ability to speak English at a high level. And students 8.1 % have low English speaking ability. Factors affecting students speaking are the factor of learners. Thus Learning strategies (X13) and characterization in language usage (X12) and basic information , Include academic level (X5) ,Affecting English speaking with statistical significance at the level of 0.05.

Keyword: Factors affecting of speaking English, Level of speaking for communication.

1. บทนำ

ปัจจุบันได้มีการปฏิรูประบบการศึกษาโดยสถาบันการศึกษาต่างๆ ได้การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และในหลักสูตรยังได้กำหนดให้

ผู้เรียนมีสมรรถนะที่สำคัญ 5 ประการ และสมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ซึ่งความสามารถในการสื่อสารในที่นี้ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาต่างประเทศ แต่ระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคล สังคมและประเทศเท่าที่ควร เมื่อต้องเผชิญกับความคาดหวังทางสังคมที่จะทำให้การศึกษามีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในสังคมโลก ก็ยังเห็นปัญหาที่เกิดกับการศึกษามากขึ้น ปัญหาที่ถกเถียงกันมากในแวดวงการศึกษา นักเรียนและผู้ปกครอง คือ นักเรียนเรียนจบหลักสูตรแล้วพูดภาษาอังกฤษไม่เก่งหรือพูดไม่ได้ ซึ่งอาจเกิดจากหลายสาเหตุ อาจเป็นเพราะครูผู้สอน นักเรียน สิ่งแวดล้อม หรืออาจมีปัจจัยอื่นที่มีผลกระทบต่อการพูดภาษาอังกฤษมีงานวิจัยเกี่ยวข้องกับการวิจัยการเรียนการสอน จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, Loen A, 1971 :103-115) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดังนี้ 1) ปัจจัยด้านการสอน ได้แก่ คุณภาพครูโอกาสทางการเรียนของผู้เรียนและเกณฑ์การประเมิน 2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ความถนัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะที่ดีต่อ ครู และกลยุทธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความยึดมั่น ในภาษาตน องค์กรประกอบทางภาษาตนและภาวะสองวัฒนธรรมในสังคม ในขณะที่วอลเบิร์ก (Walberg, Hebbert J.,1989 :149-150) ผู้ตั้งทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (A theory of education productivity) ให้ความเห็นว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ 1) ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์เดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอนประกอบด้วย พฤติกรรมการสอนของครูและกลยุทธ์ในการเรียนของนักเรียน 3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางสถานศึกษา

จากที่คณะผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนให้แก่นิสิตระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดในการพูดของนิสิต คือ นิสิตส่วนใหญ่ออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง รู้คำศัพท์น้อยไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตคฤหัสถ์ เพื่อจะยังประโยชน์ในการขจัดปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและเพื่อประโยชน์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพและบังเกิดประสิทธิผลต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

ประชากร ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนิสิตที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมาจำนวน 60 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. **ตัวแปรต้น** ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ 1.1 ปัจจัยด้านการสอน ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและพฤติกรรมการสอน 1.2 ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ พื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา กลวิธีการเรียนและเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ 1.3 ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

2. **ตัวแปรตาม** ได้แก่ การพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านการสอน 2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 2.2 พฤติกรรมการสอน ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านผู้เรียน 3.1 ปัจจัยที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม 3.2 ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา 3.3 กลวิธีการเรียน 3.4 เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ตอนที่ 4 แบบสอบถามด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

2. แบบสัมภาษณ์ใช้เพื่อทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต

การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษและปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ 2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวคิดหลักในการกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัยและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3. สร้างแบบสอบถาม โดยเขียนข้อคำถามต่างๆให้สอดคล้องและตรงกับประเด็นที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ 4. สร้างแบบสัมภาษณ์ แบบฟอร์มการให้คะแนนการพูดและเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ 5. นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 6. ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ตามที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ 7. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยค่าความเชื่อมั่นที่ได้เท่ากับ 0.83 8. นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ไปดำเนินการกับกลุ่มประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือขออนุญาตถึงหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา เพื่อแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์เพื่อวัดความสามารถทางการพูดของนิสิต

2. ดำเนินการสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถาม ดังนี้ 2.1 สัมภาษณ์นิสิตโดยมีการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และให้คะแนนการสัมภาษณ์โดยฟังการสนทนาจากแถบบันทึกเสียง 2.2 แจกแบบสอบถามให้กับนิสิตที่เป็นกลุ่มประชากรและเก็บรวบรวมแบบสอบถาม

3. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

4. ผลการศึกษา

ผู้วิจัยจึงขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 60 คนแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 35 คน คิดเป็น ร้อยละ 58.33 เพศหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 41.67 บรรพชิต จำนวน 30 คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ด้านแผนการเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาในแผนการเรียนวิทย์-คณิตจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือแผนการเรียนศิลป์ภาษา จำนวน 25 คน คิด

เป็นร้อยละ 41.67 และอันดับสุดท้ายคือแผนการเรียนการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

ด้านประสบการณ์ในการสนทนากับชาวต่างชาติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สนทนากับชาวต่างชาติมานาน ๆ ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 รองลงมาคือไม่เคยสนทนากับชาวต่างชาติ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 80 และอันดับสุดท้ายคือสนทนากับชาวต่างชาติบ่อยครั้ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67

ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านการสอน ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยด้านการสอนโดยภาพรวม และแบ่งออกเป็นรายด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านการสอนในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและปัจจัยด้านการสอนในด้านพฤติกรรมการสอน โดยนำเสนอรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 1 ปัจจัยด้านการสอนโดยภาพรวม

ปัจจัยด้านการสอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.4431	.75441	ปานกลาง	2
2. พฤติกรรมการสอน	3.6791	.63041	มาก	1
รวม	3.5611	.63791		

จากตาราง 1 พบว่า ปัจจัยด้านการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.5611, S.D. = .63791) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือพฤติกรรมการสอน (ค่าเฉลี่ย = 3.6791, S.D. = .63041) และรองลงมาคือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย = 3.4431, S.D. = .75441)

ตาราง 2 ปัจจัยด้านการสอน ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. อาจารย์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย	3.8199	.73219	มาก	1
2. กิจกรรมการเรียนกระตุ้นให้นักเรียนมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน	3.5901	.89073	มาก	2
3. มีการจัดกิจกรรมนอกสถานที่เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ	2.9193	1.04866	ปานกลาง	3
รวม	3.4431	.75441		

จากตาราง 2 พบว่า ปัจจัยด้านการสอนในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.4431, S.D. = .75441) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคืออาจารย์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย (ค่าเฉลี่ย = 3.8199, S.D. = .73219) รองลงมาคือ กิจกรรมการเรียนกระตุ้นให้นักเรียนมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย = 3.5901, S.D. = .89073) ส่วนข้อที่

มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีการจัดกิจกรรมนอกสถานที่เพื่อให้นิสิตมีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย = 2.9193, S.D. = 1.04866)

ตาราง 3 ปัจจัยด้านการสอน ในด้านพฤติกรรมการสอน

ด้านพฤติกรรมการสอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่ 1. ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของนิสิต	3.7702	.70043	มาก	1
2. พูดกับนิสิตเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน	3.7640	.89802	มาก	2
3. ชักถามนิสิตอย่างทั่วถึง	3.5031	.97548	มาก	6
4. ใช้คำถามกระตุ้นเพื่อให้นิสิตคิดหาเหตุผลในการตอบ	3.7453	.78485	มาก	3
5. ชมเชยเมื่อนิสิตตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษถูกต้อง	3.5963	.81685	มาก	5
6. พฤติกรรมการแสดงออกทางด้านการพูดของนิสิต	3.6957	.82191	มาก	4
รวม	3.6791	.63041		

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยด้านการสอนในด้านพฤติกรรมการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.6791, S.D. = .63041) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของนิสิต (ค่าเฉลี่ย = 3.7702, S.D. = .78485) รองลงมาคือ อาจารย์พูดกับนิสิตเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน (ค่าเฉลี่ย = 3.7640, S.D. = .89802) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ อาจารย์ชักถามนิสิตอย่างทั่วถึง (ค่าเฉลี่ย = 3.5031, S.D. = .97548)

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านผู้เรียน

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยด้านผู้เรียนโดยภาพรวม และแบ่งออกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านพื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม ด้านลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา ด้านกลวิธีการเรียนและด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนำเสนอรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 4 ปัจจัยด้านผู้เรียนโดยภาพรวม

ปัจจัยด้านผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. พื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม	3.5248	.76659	มาก	3
2. ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา	3.6009	.73121	มาก	2
3. กลวิธีการเรียน	3.3638	.70003	ปาน	4

			กลาง	
4. เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	3.8394	.50400	มาก	1
รวม	3.5822	.5350		

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.5822, S.D. = .5350) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย = 3.8394, S.D. = .50400) รองลงมาคือ ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (ค่าเฉลี่ย = 3.6009, S.D. = .73121) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ กลวิธีการเรียน (ค่าเฉลี่ย = 3.3638, S.D. = .70003)

ตาราง 5 ปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านพื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม

ด้านพื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. นิสิตได้ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา	3.3168	1.05725	ปานกลาง	4
2. นิสิตมีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่าง ๆ เช่น กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษชมรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น	3.4783	.94265	ปานกลาง	3
3. นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ	3.7019	.99903	มาก	1
4. นิสิตมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.6025	.84616	มาก	2
รวม	3.5248	.76659		

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนในด้านพื้นฐานทางภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.5248, S.D. = .76659) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ (ค่าเฉลี่ย = 3.7019, S.D. = .99903) รองลงมาคือ นิสิตมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย = 3.6025, S.D. = .84616) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือนิสิตได้ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (ค่าเฉลี่ย = 3.3168, S.D. = 1.05725)

ตาราง 6 ปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา

ด้านลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. นิสิตชอบสนทนากับชาวต่างชาติ	3.4907	.93620	ปานกลาง	4
2. นิสิตชอบดูภาพยนตร์และฟังเพลง	3.6273	.92073	มาก	2

ภาษาอังกฤษ

3.นิสิตชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ
ด้วยตนเอง

3.6025 .87521 มาก 3

4. ในการเรียนภาษาอังกฤษนิสิตชอบทักษะการ
พูดมากที่สุด

3.6832 .92481 มาก 1

รวม

3.6009 .73121

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนในด้านลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.6009, S.D. = .73121) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ในการเรียนภาษาอังกฤษนิสิตชอบทักษะการพูดมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.6832, S.D. = .92481) รองลงมาคือนิสิตชอบดูภาพยนตร์และฟังเพลงภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย = 3.6273, S.D. = .92073) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ นิสิตชอบสนทนากับชาวต่างชาติ (ค่าเฉลี่ย = 3.4907, S.D. = .93620)

ตาราง 7 ปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านกลวิธีการเรียน

ด้านกลวิธีการเรียน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. นิสิตใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ เช่น Social media,Internet,application moblie, ApplicationDictionary, สื่อ อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น	3.6273	1.00511	มาก	1
2. นิสิตหาโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ	3.1925	.91184	ปานกลาง	4
3. นิสิตพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา	3.5342	.90851	มาก	2
4. นิสิตประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม	3.1739	.94581	ปานกลาง	5
5. นิสิตพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส	3.6273	.91392	มาก	1
6. นิสิตฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อน	3.3168	.97738	ปานกลาง	3
7. นิสิตกล้าพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์	3.0745	1.04015	ปานกลาง	6
รวม	3.3638	.70003		

จากตาราง 7 พบว่าปัจจัยด้านผู้เรียนในด้านกลวิธีการเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย=3.3638,S.D.= .70003) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดมี 2 ระดับคือนิสิตใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ เช่น Social media ,Internet,

application mobile, Application Dictionary, สื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นต้นและนิติตพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส (ค่าเฉลี่ย=3.6273, S.D. = .91392) รองลงมาคือ นิติตพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา (ค่าเฉลี่ย = 3.5342, S.D. = .90851) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ นิติตกล่าวพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์ (ค่าเฉลี่ย = 3.0745, S.D. = 1.04015)

ตาราง 8 ปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. นิติตมีความสุขเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษ	3.8944	.81855	มาก	5
2. นิติตชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด	4.0497	.86459	มาก	3
3. ภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ	4.3168	.74517	มาก	1
4. นิติตไม่อยากเข้าอบรมหรือเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม	2.5652	1.18207	ปานกลาง	7
5. นิติตอยากติดต่อพูดคุยกับชาวต่างชาติ	3.9627	.92120	มาก	4
6. นิติตคิดว่าการได้พูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติทำให้นิติตมีพัฒนาการทางการพูดมากยิ่งขึ้น	4.2422	.77279	มาก	2
7. นิติตชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติมากกว่าอาจารย์ชาวไทย	3.8447	.89134	มาก	6
รวม	3.8394	.50400		

จากตาราง 8 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนในด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพ

รวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.8394, S.D. = .50400) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ (ค่าเฉลี่ย = 4.3168, S.D. = .74517) รองลงมาคือนิติตคิดว่าการได้พูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติทำให้นิติตมีพัฒนาการทางการพูดมากยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย = 4.2422, S.D. = .77279) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ นิติตไม่อยากเข้าอบรมหรือเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (ค่าเฉลี่ย = 2.5652, S.D. = 1.18207)

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

ตาราง 9 ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุน ทางการเรียนของครอบครัว	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. ผู้ปกครองแนะนำให้หนังสือเห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ	4.0932	.77299	มาก	1
2. ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสือเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา	4.0621	.84919	มาก	2
3. ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสือสอบชิงทุนแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศเพื่อให้มีโอกาสได้ใช้ทักษะทางภาษาในสถานการณ์จริง	3.6770	.99123	มาก	8
4. ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสืออบรมภาษาอังกฤษระยะสั้น	3.7888	.92473	มาก	7
5. ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสือมีเพื่อนชาวต่างชาติ	3.6646	.97432	มาก	9
6. ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสือฟังเพลง ดูโทรทัศน์ วิดีโอหรือทีวีที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.8758	.87148	มาก	5
7. ผู้ปกครองซื้อหรือให้เงินเพื่อซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ ซีดีและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษตามที่ต้องการ	3.8944	.95918	มาก	3
8. ผู้ปกครองชมเชยเมื่อนิสิตพูดภาษาอังกฤษได้	3.8820	.91090	มาก	4
9. ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อนิสิตสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดี	3.8137	1.01369	มาก	6
10. ผู้ปกครองส่งเสริมให้หนังสือประกวดสุนทรพจน์หรือแข่งขันโต้วาทีภาษาอังกฤษ	3.4534	1.06037	ปานกลาง	10
รวม	3.8205	.68903		

จากตาราง 9 พบว่า ปัจจัยด้านการส่งเสริมและการสนับสนุนของครอบครัวโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.8205, S.D. = .68903) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือผู้ปกครองแนะนำให้หนังสือเห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย = 4.0932, S.D. = .77299) รองลงมาคือ ผู้ปกครองสนับสนุนให้หนังสือเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา (ค่าเฉลี่ย = 4.0621, S.D. = .84919) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือผู้ปกครองส่งเสริมให้หนังสือประกวดสุนทรพจน์หรือแข่งขันโต้วาทีภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย = 3.4534, S.D. = 1.06037)

ตอนที่ 5 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มประชากร เพื่อทราบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยแสดงอยู่ในรูปช่วงคะแนนดิบและร้อยละ ดังนี้

ตาราง 10 คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ

ช่วงคะแนน	จำนวน	ร้อยละ	ระดับ
0-10	32	53.33	ต่ำ
11-15	22	36.67	ปานกลาง
16-20	6	10.00	สูง
คะแนนเฉลี่ย	มากที่สุด 20 คะแนน	น้อยที่สุด 10 คะแนน	
รวม	60	100	

จากตาราง 10 แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาคือมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 และอันดับสุดท้ายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 คะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยมากที่สุด 20 คะแนน และน้อยที่สุด 10 คะแนน

ตอนที่ 6 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต ชั้นปีที่1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

ผู้วิจัยนำตัวแปรอิสระที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการพูดภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรอิสระเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. เลือกตัวแปรอิสระตัวแรกเข้าสู่สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรอิสระเป็นขั้น ๆ โดยพิจารณาค่าของตัวแปรอิสระ (X) ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตัวแปรตาม (Y) สูงสุดเข้าสู่สมการถดถอยก่อน

2. เลือกตัวแปรอิสระตัวที่สองเข้าสู่สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรอิสระเป็นขั้น ๆ โดยพิจารณาค่าของตัวแปรอิสระ (X) ที่ยังไม่ถูกเลือกเข้าสู่สมการ ซึ่งมีอัตราส่วน t สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญและทำให้สัมประสิทธิ์การถดถอย (R^2) สูงขึ้น

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) และสัมประสิทธิ์การถดถอย (R^2) ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) กับตัวแปรตาม (Y) แล้วทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Adj R^2) โดยใช้สถิติ F หรือ Sig F เพื่อต้องการทราบกลุ่มตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดซึ่งเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษผลการวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยและค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปรผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

ตาราง 11 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเมื่อใช้การพูดภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

Source of Variation	SS	Df	MS	F	Sig.
Regression	342.244	1	114.081	33.722	.000
Residual	531.135	10	3.383		
Total	873.379	11			

* มีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์การแปรปรวน พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์ได้ จึงคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ คำนวณหาความสำคัญของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน รวมทั้งสร้างสมการถดถอยพหุคูณรายละเอียดแสดงในตาราง 11-12

ตาราง 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยและค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร

ตัวแปร	R	R ²	Adj R ²	SE	F	Sig. F
X ₁₃	.556	.309	.304	1.94866	71.001	.000
X ₁₃ , X ₁₂	.603	.363	.355	1.87577	45.112	.000
X ₁₃ , X ₁₂ , X ₅	.626	.392	.380	1.83930	33.722	.000

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 12 พบว่า ตัวแปรอิสระที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการมีเพียง 3 ตัวเท่านั้น โดยเรียงลำดับการเข้าสู่สมการได้ดังนี้ คือ X₁₃ , X₁₂ และ X₅ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ F = .05 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (R₂) สูงขึ้นตามลำดับ โดยมีค่าจากการเข้าสู่สมการคือ .304, .355 และ .380 จะเห็นได้ว่าตัวแปรอิสระที่เข้าสู่สมการ คือ X₁₃ (กลวิธีการเรียน) มีค่า R² = .304 สามารถพยากรณ์หรืออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม Y (การพูดภาษาอังกฤษ) ได้ร้อยละ 30.4 เมื่อนำตัวแปรอิสระ X₁₂ (ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา) มาพิจารณาร่วมกันโดยเพิ่มเข้าสู่สมการเป็นตัวที่ 2 สามารถพยากรณ์หรืออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม Y (การพูดภาษาอังกฤษ) ได้สูงขึ้นเป็นร้อยละ 35.5 และเมื่อนำตัวแปรอิสระ X₅ (ระดับผลการเรียน) มาพิจารณาร่วมกันโดยเพิ่มเข้าสู่สมการเป็นตัวที่ 3 สามารถพยากรณ์หรืออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม Y (การพูดภาษาอังกฤษ) ได้สูงขึ้นเป็นร้อยละ 38.0 เมื่อตรวจสอบแล้วปรากฏว่าตัวแปรอิสระที่ไม่ถูกเลือกเข้าสู่สมการ ได้แก่ X₁ , X₂ , X₃ , X₄ , X₆ , X₇ , X₈ , X₉ , X₁₀ , X₁₁ , X₁₄ , X₁₅ พบว่า อัตราส่วน t (ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับพารามิเตอร์ของสมการถดถอยแต่ละค่าที่อยู่ในสมการ) ไม่สูงและไม่มีความสำคัญพอที่จะ

เข้าสู่สมการได้อีก แสดงให้เห็นว่าเป็นการสิ้นสุดของการเพิ่มตัวแปรอิสระ จึงเหลือตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดที่ใช้ในการพยากรณ์ตัวแปรตามเพียง 3 ตัว เท่านั้นคือ X_{13} , X_{12} และ X_5 ซึ่งหมายความว่าตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวนี้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อตัวแปรตาม Y (การพูดภาษาอังกฤษ) เมื่อพิจารณาค่าคงที่ คำนำน้าหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระที่เป็นตัวพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ปรากฏในตารางที่ 13 ดังนี้

ตาราง 13 แสดงค่าคงที่ คำนำน้าหนักความสำคัญของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับเลือกเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย

ตัวแปร	B	SE B	β	T	Sig.t
X13	1.187	.277	.356	4.278	.000
X12	.980	.266	.307	3.690	.000
X5	.682	.252	.169	2.707	.008
A (Constant)	3.429	1.195		2.869	.005

จากตาราง 13 เมื่อนำกลุ่มตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดทั้ง 3 ตัวเข้ามาอยู่ในสมการถดถอยพบว่า

1. คำนำน้าหนักความสำคัญของตัวพยากรณ์ ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนดิบ คือ B ได้แก่ $B_{13} = 1.187$, $B_{12} = .980$ และ $B_5 = .682$

2. คำนำน้าหนักความสำคัญของตัวพยากรณ์ ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ β ได้แก่ $\beta_{13} = .356$, $\beta_{12} = .307$ และ $\beta_5 = .169$

3. ค่าคงที่ = 3.429 ดังนั้นจึงได้สมการถดถอย ดังนี้

สมการถดถอย ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$Y = A + B_{13} X_{13} + B_{12} X_{12} + B_5 X_5 = 3.429 + 1.187X_{13} + .980X_{12} + .682X_5$$

สมการถดถอย ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = \beta_{13} Z_{13} + \beta_{12} Z_{12} + \beta_5 Z_5 = .356Z_{13} + .307Z_{12} + .169Z_5$$

จากสมการถดถอยในรูปของคะแนนมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ดังนี้

1. กลวิธีการเรียน (X_{13}) 2. ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) 3. ระดับผลการเรียน (X_5)

5. บทสรุป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากรนิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำร้อยละ 53.33 นิสิตมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 36.67 และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงร้อยละ 10

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนได้แก่กลวิธีการเรียน (X_{13}) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) และข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ระดับผลการเรียน (X_5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

6. อภิปรายผล

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านการสอนโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าอาจเนื่องมาจากผู้สอนสอนหรือพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของนิสิตและกระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลในการตอบ สนใจพฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดของนิสิตและชมเชยเมื่อนิสิตตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษถูกต้อง

2. ปัจจัยด้านผู้เรียนโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนในด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญที่ทำให้นิสิตเกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ มีความสำคัญและจำเป็น มีคุณค่าควรแก่การศึกษา นิสิตจึงมีความกระตือรือร้นในการเรียน อยากเรียนรู้ในเนื้อหาที่อาจารย์สอนและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง และถ้านิสิตมีความชอบภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว อีกทั้งเล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่ใช้เพื่อการสื่อสาร นิสิตจะเต็มใจและมีความสุขที่ได้เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งต่างจากนิสิตที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะจะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ ไม่น่าสนใจ จึงไม่กระตือรือร้นที่จะเรียนและไม่ชอบศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

3. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัวโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ปกครองแนะนำให้นิสิตเห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้ปกครองสนับสนุนให้นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา และผู้ปกครองซื้อหรือให้เงินเพื่อซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ ซีดีหรือวีดีโอที่เป็นภาษาอังกฤษ ตามลำดับ กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าอาจเนื่องมาจากเมื่อผู้ปกครองเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการ

เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองจะชี้แนะหรือแนะนำให้นิสิตเห็นความสำคัญ ความจำเป็นและประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษไปด้วย รวมทั้งสนับสนุนทางการเรียนในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการให้นิสิตเข้าร่วมชมรมหรือค่ายภาษาอังกฤษ การซื้อสื่อหรืออุปกรณ์การเรียนการให้คำชมเชยเมื่อประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองนี้มีส่วนช่วยให้ นิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เห็นประโยชน์ของการเรียน

4. คณะแผนการพูดภาษาอังกฤษ นิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ถ้าวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของการสื่อสารคือการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจในบทสนทนา อาจกล่าวได้ว่า นิสิตส่วนใหญ่ยังออกเสียงได้ไม่ถูกต้องนัก มีการใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด ยังใช้ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างของภาษา พูดได้ไม่คล่องและไม่เป็นธรรมชาติ รวมถึงยังไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ถามในทุกข้อคำถาม อาจเนื่องมาจากนิสิตยังไม่เห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแต่เน้นเรียนเพื่อท่องจำและนำไปสอบให้ได้คะแนนเท่านั้น ซึ่งถ้าผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของการสื่อสารหรือได้มีโอกาสนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตจริง ผู้เรียนก็จะเต็มใจที่จะเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้สื่อสารกับผู้อื่นไม่ใช่เรียนเพื่อให้ได้คะแนนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ผู้เรียนควรเรียนภาษาโดยนำทุกทักษะมารวมกันหรือเรียนไวยากรณ์ไปพร้อมๆ กับบทสนทนา

5. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนได้แก่กลวิธีการเรียน (X13) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X12) และข้อมูลพื้นฐานได้แก่ ระดับผลการเรียน (X5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งกลวิธีการเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ถ้า นิสิตมีวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง มีการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษหรือมีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ สนใจและสนุกในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง มองเห็นข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา และแก้ไขปรับปรุงข้อผิดพลาดของตนเองได้ ก็จะส่งเสริมให้การเรียนรู้ของนิสิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลให้ความสามารถทางการพูดของนิสิตอยู่ในระดับดีอีกด้วย

7. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น สิ่งที่สำคัญ คือ การมีกลวิธีในการเรียนของตนเอง มีการฝึกฝนการพูดทั้งในและนอกชั้นเรียน มีการพัฒนาความรู้ทางภาษาอยู่เสมอ นิสิตที่มีผลคะแนนการพูดต่ำ เป็นผลมาจากนิสิตขาดการฝึกฝน ขาดความรู้ และทักษะ ไม่มีวิธีการเรียนเป็นของตนเอง ถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้สอนที่ดี แต่ถ้าผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน ก็ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี

1.2. นิสิตให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการสอนของผู้สอนอยู่ในระดับมาก ดังนั้น ถ้าผู้สอนมีกลวิธีในการสอน เสริมสร้างลักษณะนิสัยในการเรียนภาษา หากิจกรรมเพื่อสนับสนุนให้เกิดการฝึกทักษะนอกชั้นเรียน น่าจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตได้

2.ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ทำวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมหรือวิธีในการที่จะให้นิสิตสร้างกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง

2.2. ทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.พ.ศ.2551. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งและพัสดุภัณฑ์.
- จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์. (2548). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2531). เทคโนโลยีการสอน : การออกแบบและการพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพมหานคร : โอเอส. พรินติ้งเฮาส์.
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.
- วิจัยทางการศึกษา, กอง กรมวิชาการ. (2546). รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Brown, H.D. (1987). Principles of Language Learning And Teaching. Englewoo Cliffs, Prentice-Hall.
- Cartwright, Carol A., and G. Phillip Cartwright. (1984). Developing Observation Skills. 2nd ed. New York : McGraw-Hill Book.
- Jakobovits, Loen A. (1971). Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley Mass : Newbury House.
- Johnson, Keith and Keith Morrow. (1981). Communication in the Classroom. London : Longman.
- Klein Wolfgang. (1990). Second Language Acquisition. London : Cambridge University Press.
- Su, Pi Chong. (1990). The Effectiveness of Role-Play Activities in Learning English As A Foreign Language by Chinese College Students. Dissertation Abstract 51,10.